

Битката на Арвин

Лейтенант Арвин Кант се наслаждаваше на спокойствието. Бяха изминали няколко дни от последната им мисия, когато с неговата партньорка Златина, трябваше да навлязат за пореден път в “Тъмният Сектор” и да съберат разузнавателни данни. Целта на тези мисии беше да следят прогреса на аркусианците в строежа на тяхната загадъчна орбитална станция около планетата Хелена 9. Никой все още не можеше да каже какво е точното ѝ предназначение.

Днес обаче цареше мързеливо спокойствие. Поредният скучен ден на дежурство. Всички пилоти на смяна се намираха в хангара заедно със своите изстребители Ягуар 7. Неколцина седяха на пистата и шумно играеха на карти. Сред тях беше и Златина, която тъкмо се канеше да раздаде картите. Други стояха на групички и небрежно си приказваха. Трети проверяваха настройките на бордовите компютри на машините си. Междувременно кръстосвачът “Перперикон”, на който се намираха, патрулираше заедно с останалата част от Седми флот в пограничната зона с Тъмният сектор.

Арвин се бе разположил в кабината на своя Ягуар и тъкмо приключи с фините настройки на хидравликата. От няколко дни се канеше и най-сетне му се отдаде случай да го направи. Понечи да излезе от кокпита, но се спря. Старфонът му иззвъня, известявайки го за получаване на кратко съобщение. Погледна екрана на малкото устройство и усети как приятен трепет изпълва гърдите му. Появи се снимката на Габриела, а съобщението гласеше:

“Здравей, тъкмо се събудих и се сетих за теб :) След малко ще имаме лекция в ректората, но свършвам в 17:00. Ако искаш да се видим след това? Целувки <3”

Съвсем беше забравил. Смяната му скоро щеше да изтече, но останалите сега се будеха и започваха деня си. Той си помисли, че ще свърши след един час и ще има време да поспи преди да се срещне с нея.

А тя...бе най-прекрасното нещо случило му се в последно време. Или може би най-прекрасното нещо изобщо.

Арвин имаше красиво, мъжествено лице, руса коса и стройна, но мускулиста фигура. Освен това притежаваше силен характер и чувство за хумор. Още от ученик момичетата бяха луди по него. Но с нея всичко беше различно. Запознаха се в началото на учебната година за флотските кадети. Тя постъпи като първокурсник обучаващ се за боен пилот. Отначало Арвин забеляза дарбата и на пилот взимайки участие в едно от упражненията на първокурсниците. Започнаха да се срещат, като той и предаваше опита си, а тя учеше учудващо бързо. Така започна връзката им. В началото не гледаше на това сериозно. Но скоро осъзна че тя притежава всичко онова, което някога бе ценил в едно момиче взето на куп. Имаше остър ум и съобразителност, нежна и красива външност и притежаваше невероятна дарбата за пилот. Искаше да ѝ помогне да се развие по-бързо, но веднъж неговото старание едва не ѝ коства кариерата на офицер във флота. По негова идея двамата пилотираха изстребител Ягуар 7. На първокурсниците им бе позволено да

се упражняват само на учебните Хигруси. Габриела се представи от името на неговата партньорка Златина и летя с нейната машина. Хванаха ги, но в крайна сметка на този единствен полет с Ягуар тя успя да покаже пилотски способности значително надвишаващи нивото на първокурсниците. Това натежа в нейна полза и Командир Кърт реши да не я изключва.

Арвин се взря в красивите и изразителни, кафяви очи, които го гледаха усмихнато от снимката. Понечи да напише отговор на съобщението, когато остър алармен сигнал го извади от мислите му.

Той бързо прибра старфона и изскочи от кабината. Не можеше да повярва! Това беше червена тревога! Режим който се включваше само когато на корабът му предстоеше да влезне в битка.

Мигом хангарът се преобрази. Веселите и безгрижни физиономии се замениха от напрегнати и съсредоточени лица. Навсякъде щъкаха забързани пилоти и механици, които се заемаха да потгответ изстребителите за незабавно излитане, ако такава заповед бъде дадена.

Арвин видя партньорката си Златина която привеждаше машината си в бойна готовност. Тя се обърна към него:

–Сигурно аркусианците пак са нападнали някой конвой! Как мислиш?

–Най-вероятно. Дано да стигнем навреме и да им дадем да се разберат! – Отговори ободрително Арвин.

През последните няколко месеца имаше две нападения на аркусиански отряди над товарни кораби от флота. Първото се случи в началото на учебната година за кадетите. Бяха нападнати именно корабите превозващи новопристигащите кагети в Седми флот. Това се превърна в огромна трагедия за флота тъй като един от транспортните кораби беше унищожен и стотици младежи загубиха безсмислено живота си. Арвин трескаво прехвърляше тези спомени в съзнанието си, когато по високоговорителят в хангара се чу напрегнат, но ясен глас:

–Всички пилоти незабавно да се явят в залата за брифинг! Всички пилоти незабавно да се явят в стаята за брифинг...

Арвин и Златина заедно с останалите напуснаха хангарът и се насочиха към указаното място. В коридорът те се засякоха с други пилоти, които по график не бяха на смяна, но се отзоваваха на сигнала за тревога. Някои от тях изглеждаха сънени, защото им се налагаше да излязат от леглата по-рано от предвиденото.

–Ех, знаех си, че изобщо не трябваше да лягам! – Чу се мощният глас на Ед – едър здравеняк когото често бъркаха с пехотинец. Имаше навика да купонясва до късно и да се явява недоспал на смяна, за което си изпросваше мъмрене от Командира.

Скоро залата за брифинг на пилотите се изпълни и във въздуха се носеше напрегнато бърборене и шушукане, в очакване на някаква информация. Изведнъж настъпи тишина и всички се изпънаха като струни при влизането на Командир Хари Кърт.

–Седнете! – Почти извика той. – Това което предстои да чуete може да ви се стори шокиращо. –Настъпи кратка пауза в която всички напрегнато очакваха какво ще им каже командирът – Както знаете на борда на “Перперикон” беше обявена най-висока степен на тревога. Това е така защото до броени минути, корабът ни ще премине граничната

плоскост и ще навлезе в контролираното от аркусианците пространство... – След тези думи в залата се чува възклицания. Въпреки дисциплината си пилотите не се сдържаха и разменяха помежду си въпроси и коментари. Когато след секунди тишината отново се възцари, Кърт продължи:

—...Нашата мисия е в отговор на сигнал за помощ от конвой товарни кораби на флота. – В този момент на големият екран в залата се появи последното заснето изображение на конвоя направено от автоматична станция за наблюдение в пограничната зона.

—Изглежда аркусианците са постъпили изключително необичайно. След като са повредили оръжията и двигателите на корабите, те са ги хванали с притеглящ лъч и са ги завлекли в тяхното пространство. – Отново се чува възгласи. Аркусианците никога до сега не бяха проявявали интерес към отвличането на живи хора. Това наистина представляваше изключително значима промяна в тяхното поведение.

—Добрата новина – продължи Кърт – е че не са стигнали далеч. Още се намират в периферията на Тъмният сектор и ще можем да ги настигнем съвсем скоро. Само “Перперикон” е изпратен на тази важна мисия, останалите кораби на Седми и Шести флот са приведени в повишена бойна готовност и заповедите са да продължат да патрулират в пограничната зона за да предотвратят нови нападения. – Настъпи тишина – Това означава, че сме сами. Само от нас зависи да спасим екипажите на петте отвлечени кораба и да върнем “Перперикон” цял обратно в нашето пространство! – По лицата на повечето пилоти беше изписана решителност. Те осъзнаваха, че за първи път щяха да влязат в истинска мащабна битка с Аркусианците. Голямата война бе приключила преди осемнадесет години. От тогава те бяха влизали в дребни стълкновения по границата, свързани с набези на ограничен брой аркусиански съдове. Сега обаче нещата се променяха. Не само, че си имаха работа с многоброен противник, но и навлизаха на негова територия. Арвин и Златина имаха известен опит в това отношение, тъй като те и друг път бяха прекосявали граничната плоскост, но само като разузнавачи. За първи път от края на голямата война, тежък кръстосвач, какъвто беше “Перперикон”, щеше да навлезе в Аркусианското пространство и да извърши бойна мисия. Последниците щяха да са непредвидими. Дали това щеше да доведе до нова ескалация на конфликта и евентуална нова голяма война?! Такива мисли преминаха през съзнанието, на Арвин, но той бързо се отърси от тях. Всички тези въпроси щяха да получат отговор по-късно. Сега пред него и останалите стоеше много по-непосредствената опасност на приближаващият сблъсък с аркусианците. Истинска битка подобна на тези за които само бе слушал от възрастните ветерани, като Командир Кърт, който не спираше да говори:

– Планът е следният! С цел да минимизираме шансовете за човешки жертви отначало “Перперикон” ще атакува аркусианските разрушители със своите основни далеко-обхватни плазмени батареи. Мислим, че огневата му мощ ще е достатъчна за да се справи с тях. От своя страна бронята на кръстосвача е от последно поколение и би трябвало да осигури достатъчна защита за да издържим на ответният огън от страна на аркусианците. Не знаем обаче дали техните разрушители имат на борда си ескадрили с изстребителни или не. Ако нямат и всичко мине по план, вие няма да напуснете хангара изобщо. Ако обаче разрушителите са въоръжени с изстребителни на борда си, те най-вероятно ще ги изстрелят срещу нас. Тогава Вие ще трябва да се включите и да

предпазите кораба. Възможно е капитанът да реши да ви впусне в битката и ако огневата ни мощ се окаже недостатъчна за да се справим с петте разрушителя. – Отново настъпи кратко мълчание. Арвин се обгърна с поглед залата. Спря се на лицата на много от пилотите. С някои бяха добри приятели, с други бегло се познаваха. Даде си сметка, че ако той самият оцелее, може би вижда някои от тях за последно. Впуснеха ли се в битка, без съмнение щеше да има жертви сред пилотите.

– Всички наясно ли са с естеството на мисията? – Попита командир Кърт.

– ДА СЪР! – Извикаха всички в един глас.

– В такъв случай се пригответе за излитане и изчакайте следващи нареждания! – Пилотите енергично напуснаха местата си и се насочиха към изходите на залата.

Арвин за първи път виждаше всички пилоти на едно място. Обикновено, дори по време на мисиите една част от тях си почиваха, докато други са на смяна.

Изстребителите Ягуар 7 се намираха в няколко хангара на борда на “Перперикон”. Всеки хангар разполагаше с по осем писти, които продължаваха в тунели за излитане на машините в открития космос.

Когато Арвин се върна заедно с останалите от ескадрилата в техния хангар, всички ягуари чакаха подредени и готови за излитане. Механиците ги бяха привели в бойна готовност, като дори двигателите работеха на празен ход, за да се подгръват и да са в оптимално състояние, ако битката внезапно започнеше.

Той се покатери и с един скок се озова в кокпита. Провери за последен път настройките на електрониката. Искаше да се увери че всичко ще бъде наред. Погледна на страни и видя Златина намираща се в кабината на своята машина:

– Как е партньоре? Този път май ще е близка среща с Аркусианците!

– Нямам търпение да им разкажа играта! – Отговори му тя – Тези разузнавателни мисии взеха много да ме изнервят. Сега ще ги видим колко струват очи в очи!

Разговорът им беше прекъснат, когато пространството се изпълни от характерният звук при излизане на кораба от светлинна скорост. Почти веднага след това те чуа по предавателите на своите Ягуари гласът на Командир Кърт:

– До всички пилоти! Току що достигнахме местоположението на отвлечените кораби. Потвърждаваме наличието на пет аркусиански разрушителя и всеки момент ще ги атакуваме. Бъдете готови за излитане!

След тези думи, Арвин постави шлемът си и натисна едно копче, което спусна и затвори херметически люкът на изстребителя. Същото направиха и останалите пилоти. Сега вече можеха да комуникират само по радиостанциите си. Той усети, че сърцето му бие лудо. Предстоеше му да влезе в първата мащабна битка от края на войната с аркусианците. Чу се приглушен тътен съпътстван с леки вибрации резониращи в корпуса на изстребителя му. “Перперикон” стреляше с големите си плазмени батареи. Битката наистина започваше! В следващият момент тътените станаха по силни, както и вибрациите. Това бяха попадения на аркусианските плазмени снаряди върху бронята на кораба. Арвин очакваше да чуе команда за излитане, но такава не идваше. За миг си помисли, че може би битката ще мине без нуждата изстребителите да се включват. Изведнъж радиостанцията пропука:

– До всички пилоти! – Чу се отново гласът на Командир Кърт. – Току що всеки от петте

аркусиански разрушители освободи своята ескадрила от изстребители! Имате заповед за излитане! Задачата ви е да прихванете и унищожите бандитите (бандит - кодово название за вражески самолет). Недейте да атакувате самите разрушители!

В този момент Арвин видя как шлюзовете затварящи тунелите пред пистите се отварят. Беше даден знак и изстребителите започнаха един по един да се изстрелват в звездното пространство пред тях. Дойде и редът на Арвин.

–Късмет и успешен лов! – Бяха последните думи на Командир Кърт.

Арвин натисна дроселът и ускори с невероятна скорост по пистата пред себе си. След секунда щеше да достигне входа на тунела водещ към откритият космос. Успоредно по пистите други изстребители също ускоряваха.

Изведнъж ярка експлозия избухна в дясно на изстребителя. Секунди преди да влети в тунела пред себе си, Арвин се извърна и успя да види взривът, който порази един от другите тунели. Няколко изстребителя се забиха в пламъците. По-нататък той не разбра какво се случи. Навлезе в улея за изстрелване. Всичко се тресеше, което беше необичайно. Въпреки опасността той не намали, а продължи да ускорява, докато най-сетне изведе машината си в открития космос. Тогава се обърна назад и видя истинската картина на случващото се. Черни кълба дим излизаха от поне половината тунели за излитане. Някак си Аркусианците бяха успели да вкарат там прецизно насочващи се снаряди. Вероятно имаше десетки загинали и ранени сред пилотите, които непосредствено е трябвало да излетят. За щастие улеят на Златина не беше пострадал и двамата сега летяха заедно. Ескадрилата изглеждаше значително по-малка по численост отколкото се очакваше. С един поглед Арвин прецени, че приблизително половината Ягуари са излетели от “Перперикон”. Останалите са се оказали запушени. На екипите по поддръжка щеше да им е необходимо време за да преместят машините на здрави писти от където да могат да излетят. Но до тогава “Перперикон” щеше да разчита на Арвин и останалите, които успяха да излетят.

– Контролна зала на “Перперикон”, до “Маверик”, докладвайте ситуацията! – се чу по радиостанцията. Арвин се сепна – “Маверик” бе собствената му позивна! Но защо командир Кърт се обръщаше към него, след като водач на ескадрилата беше лейтенант... – в този момент той осъзна, че водачът на ескадрилата най-вероятно не бе успял да излети. Нямахме как да знае дали изобщо е оцелял. Арвин се досети, че след бърз анализ в командната зала са установили кой от излетелите пилоти е най-високо в йерархията. Явно това беше самият той.

–“Маверик” до “Перперикон”, имаме множество бандити на дванадесет часа и приближават бързо! Очаквано време до навлизане в ефективният обхват на оръжията им тридесет и пет секунди!

–Прието “Маверик”, имате разрешение да прихванете и унищожите всичките цели. Повтарям, унищожете всички активни цели!

–Разбрано “Перперикон”, край! – Отговори Арвин и натисна дроселът за подаване на тяга още повече ускорявайки към приближаващите противници. Останалите от ескадрилата го последваха. Секунди по късно те достигнаха до ефективният обхват на оръжията и пространството около тях се изпълни от святкащи плазмени снаряди и самонасочващи се ракети. Арвин веднага си набеляза цел и се спусна след нея. Аркусианският изстребител

незабавно предприе избягващи маневри. Той все още беше твърде далеч за да може да бъде уцелен с плазмените оръдия на Ягуарът, Арвин обаче разполагаше с шест самонасочващи се ракети. След като успя да прихване противникът си той изстреля първата ракета. Аркусианецът продължи да прави избягващи маневри, а след като ракетата го доближи той освободи няколко флаера, които успяха да я отклонят! Арвин изруга, заради пропускът и веднага изстреля две нови ракети. Този път разстоянието беше по-малко и самонасочващите се снаряди достигнаха по-бързо до вражеския изстребител. Противникът отново изпусна флаери, които ги отклониха. Едната ракета обаче се детонира в близост до корпуса на целта нанасяйки ѝ леки поражения. Арвин забеляза малки отломки, излитащи от преследваната машина. Аркусианските изстребители обаче имаха много здрава броня и той знаеше, че не е постигнал почти нищо. Сега бе скъсил дистанцията още повече и реши да запази останалите му три ракети за по-късен етап на битката. Щеше да се опита да унищожи противника си само с плазменото оръдие. Лудото преследване продължаваше, аркусианецът правеше изкусни маневри с цел да се измъкне, Арвин от своя страна неотлъчно го следваше. Когато се окажеше зад опашката му на удобна за стрелба позиция, той натискаше спусъкът на щурвала си и усещаше леката вибрация в корпуса на своя Ягуар, причинена от автоматичната стрелба на двете плазмени оръдия. Плазмените снаряди излитаха напред със страхотна скорост оставяйки огнени дири в пространството. Всеки път когато уцелеше, Арвин виждаше отблясъци и нови парчета метал, които се откъртваха от противникът пред него. Той се напрягаше взимайки острите завой с огромно пренатоварване, стараяйки се да не изостане от аркусианецът. Най-накрая след серия точни попадения видя как машината пред него избухва в ярка експлозия, а горящият корпус внезапно изгуби скорост. Арвин рязко дръпна щурвала за да отклони своя Ягуар 7 от пътят на отломките. Той се огледа, битката продължаваше. Преди да разбере дали някой не се нуждае от помощ, кабината бе огласена от сигнал, известяващ че корабът му е прихванат от вражеска самонасочваща се ракета. Арвин погледна радара и веднага установи от къде идва опасността. Той направи няколко резки завоя с цел да избегне ракетата, но въпреки всичко тя го настигаше. Когато се доближи на разстояние по-малко от петстотин метра, сигналът в кабината стана още по-силен и по-остър. Тогава той изстреля няколко флаера, които успяха да отклонят преследващата го ракета. Бързо се огледа. Никой друг не го преследваше. Явно някой аркусианец бе стрелял по-него, но без да може да го следва. Изведнъж по радиото се чу:

–Тук “Копач”, двама са ме взели на мушка, помощ! – Арвин веднага погледна тактическия дисплей с разположението на приятелските единици. “Копач” се намираще съвсем наблизо, на около километър и половина в общото меле на битката. Подобно на граблива пртица, Арвин се спусна по посока на бедстващият изстребител. Почти веднага разпозна двамата аркусианци, които преследваха един Ягуар. Връхлеря им отгоре изстрелвайки две самонасочващи се ракети срещу единият от преследвачите. Разстоянието беше малко и те се взривиха от упор в противника пръсвайки го на хиляди парчета. Другият аркусианец се опита да се измъкне, но Арвин му нанесе няколко безпощадни попадения с плазменото си оръдие. Въпреки това аркусианецът продължи да бяга. Други два вражески изстребителя се озоваха зад Арвин опитвайки се да го преследват. Така той се оказа в

сандвич, между целта си и двамата преследващи го противници. Това обаче не го отказа и преследването продължи, под дъжд от плазмени снаряди и двама отзад. Намирацията се пред него аркусиански изстребител вече бе понесъл щети и скоростта му намаляваше. Това даде възможност на Арвин да му нанесе още няколко довършващи удъра. В момента в който видя огненото кълбо, направи рязък завой за да се измъкне от преследвачите си. Това обаче нямаше да е лесна задача. Аркусианските изстребител го следваха неотлъчно и при удобни възможности откриваха стрелба. Пространството около него често пъти засияваше от десетките прелитащи с голяма скорост плазмени снаряди. Той усети силен удар който разтреса целият кораб. Последваха още две попадения. Няколко алармени сигнала в пилотската кабина уповестиха нанесените поражения. Погледна дисплея, нищо сериозно не беше засегнато. Ягуарът все още притежаваше цялата си мощ и маневреност и Арвин я използва за да направи няколко последователни остри завоя с огромно G - пренатоварване. Макар и неговите преследвачи да изостанаха леко, те продължаваха да се намират зад опашката му в изгодна за стрелба позиция. Той правеше всичко възможно да е по-труден за уцелване, но въпреки това още няколко плазмени снаряда поразиха машината му. Точно когато се готвеше да предприеме поредната серия от рисковани маневри, видя как на тактическия дисплей към него се приближава приятелски изстребител с позивната "Балистик". Това беше неговата партньорка Златина. Тя мина на шест часа спрямо преследвачите и незабавно откри огън с плазменото си оръдие. Единият от двата вражески изстребителя рязко смени посоката си и се отдели от преследването. Другият обаче реши да продължи да следва Арвин. Това се оказа фатална грешка, тъй като с безпогрешната си стрелба Златина бързо му нанесе серия попадения, които разцепиха бойната машина, превръщайки я в сияние от горящи отломки.

–Благодаря ти! – Каза Арвин по радиостанцията.

–Пак заповядай! – Отговори му Златина. Дватамента ляха крило до крило известно време опитвайки се да набележат нова цел. Пространството около тях бе изпълнено с прелитащи плазмени снаряди, следи от експлозии и хвърчащи отломки от разбитите космически изстребител. Изведнъж ярка светлина едва не ги заслепи. Секунда по-късно, когато фото-адаптивните стъкла на кабините им компенсирала яркото сияние, те успяха да видят какво се случва. Единият от петте аркусиански разрушителя експлодира под непрекъснатият обстрел на "Перперикон". Следващата мишена в списъка също изглеждаше сериозно пострадала и скоро аркусианците можеха да загубят още един кораб. За първи път Арвин имаше възможност да си даде сметка за цялостния развой на битката. Той извърна поглед и разгледа "Перперикон". Кръстосвачът също бе понесал сериозни щети. Една от плазмените батерей беше взривена и огрома горяща дупка зееше на мястото ѝ в корпуса на кораба. Имаше и други по-незначителни пробиви, от които излизаше гъст черен дим. Въпреки всичко Арвин вярваше, че тези поражения не са намалили значително боеспособността на "Перперикон". Напротив с огромната си огнева мощ той обстрелваше единият от оцелелите четири аркусиански разрушителя и по всичко личеше, че скоро новата мишена щеше да последва съдбата на първата.

Младият лейтенант и неговата партньорка обаче нямаха много време да наблюдават битката. Те получиха поредния зов за помощ от пилот, който беше взет на

мушка от два аркусиански изстребителя.

–Тук “Пикасо” притиснали са ме двама, ако може някой да ги разкара!

Арвин и Златина незабавно се спуснаха за да му се притекат на помощ. Скоро се озоваха зад своите противници. Въпреки че аркусианците вече имаха някого зад гърба си те не изоставиха своята цел. Упорито продължаваха да преследват “Пикасо” като същевременно избягваха изстрелите на Арвин и Златина.

–Ако продължава така няма да успеем да му помогнем! – Извика Златина. Думите и се оказаха пророчески, тъй като секунди по-късно далеч пред тях се появи огнено кълбо. Преследваният ягуар се взриви и оставаше единствено надеждата, че изключително здравата кабина бе предпазила пилота и по-късно той можеше да бъде спасен. Веднага след като унищожиха целта двата аркусиански изстребителя напуснаха формацията си и всеки се стрелна в различна посока. Това принуди Арвин и Златина също да се разделят и да поемат целите си поотделно. Скоро Арвин настигна своя противник и му нанесе няколко попадения. Аркусианецът правеше резки маневри с цел да се измъкне, но не се оказа достатъчно изкусен в пилотирането, поради което скоро получи още няколко точни удара с плазменото оръдие и на свой ред се разлетя на горящи отломки. Експлозията бе последвана секунди след това с много по-мощен взрив. Арвин погледна в посоката от където идваше ярката светлина и с радост установи че още един аркусиански разрушител току що беше унищожен. Не само това, ами ягуарите вече значително превъзхождаха по численост аркусианските изстребители. По всичко личеше, че печелеха битката. “Перперикон” бе понесъл сериозни щети, но за момента положението му не изглеждаше критично и със сигурност щеше да удържи победа над останалите три аркусиански разрушителя. В този момент дойде заповед от командир Кърт:

–Тук “Перперикон” до “Маверик”! Имате заповед всички Ягуари, които не са ангажирани с противопоставяне на аркусианските изстребители да атакуват цел “Чарли”!

–Разбрано, “Перперикон”, край! –Отговори Арвин. Явно командването си бе променило решението да не атакува аркусианските разрушители с изстребителите. Той бързо събра около себе си всички свободни ягуари, общо около двадесет на брой и ги поведе в атакуваща формация към цел “Чарли”. Тя представляваше третият подрет аркусиански кораб, който в момента беше взет на мушка и от оръдията на “Перперикон”.

Атаката над кораба щеше да е още по-опасна задача от преследването с аркусианските асове. Разрушителите разполагаха със значителен брой плазмени оръдия с къс и среден обseg, които служеха като идеална защита срещу малки, но многобройни цели.

– Тук, “Маверик”, всеки на когото са му останали самонасочващи се ракети да ги използва сега. Целете се в оръдейните куполи. С плазмените оръдия стреляйте само в пробойните причинени от “Перперикон”. Няма смисъл да стреляте другаде тъй като бронята е твърде дебела!

–Разбрано, сър! – Чуха се отсечените гласове на останалите от отряда. Подобно на рояк стършели, двадесетте Ягуара се спуснаха в делтовидна формация срещу аркусианският разрушител, който ги посрещна с беспощадна плазмена канонада.

–Избягващи маневри! – Изкомандва Арвин. Останалите дори не намериха време да му отговорят “Да, сър”. Цялото им внимание бе ангажирано с избягването на фучаштите към

тях със страшна сила плазмени снаряди, които прорязваха с блясъка си мрачният космос. Самият Арвин направи няколко убийствени свредела за да избегне вражеският огън и същевременно да продължи пикирането си към повърхността на разрушителя.

Най-сетне той се беше приближил достатъчно за да влезне в ефективния обхват на оръжията си. Пикира с бърсен полет на метри от повърхността на разрушителя, а останалие от ескадрилата го следваха. Дебелата обшивка на места беше пробита и от цепнатините излизаха искрящи пламъци. Гледката наподобяваше изригване на вулкан, когато земята започва да се разцепва и от недрата и да избликва лава. Ескадрилата продължаваше да бъде обсипвана с плазмени снаряди от десетките късообхватни плазмени оръдия. По крилата на ягуарът му само в последните няколко секунди имаше три попадения. Те обаче не можеха да спрат устрема му. Арвин най-сетне си набеляза цел, една голяма оръдейна установка, която в този момент обстрелваше перперикон. Установката вече беше с пробита броня, вероятно от предишно тежко попадение, така че щеше да е лесна цел. В този момент Арвин се радваше, че е запазил последната си самонасочваща се ракета. Той бързо се прицели и натисна бутонът на щурвала за освобождаване на ракетата, която излетя светкавично към целта си. Арвин бързо се издигна. Знаеше, че ако се задържи още малко, отбраната на кораба ще го направи на решето. За части от секундата той зърна гигантската експлозия причинена от избухващата оръдейна установка. Останалите от екипа също бяха нанесли поражения, макар и не толкова значителни. Нито един изстребител не беше загубен при тази атака, но и двадесетте се намираха в по-лошо състояние, поради получените многобройни попадения.

–"Маверик" до "Перперикон", успяхме да отстраним една от основните оръдейни установки! След тридесет секунди ще сме готови за повторно нападение над "Чарли".

–"Перперикон" до "Маверик", отменете атаката! Изведете хората си на безопасно разстояние от обекта "Чарли". Имаме промяна в тактическата обстановка!

–Рзбрано "Перперикон" – Отговори Арвин и незабавно делтовидната формация на двадесетте Ягуара пое в посока противоположна на аркусианският разрушител. Арвин все още недоумяваше каква може да е тази "промяна в тактическата обстановка". Може би в мостика на "Перперикон" знаеха, че "Чарли" ще се взриви всеки момент и за това са решили да не рискуват живота на пилотите? За нещастие отговорът беше доста по-неприятен за всички. На мостикът действително имаха информация, но тя идваше от дълбоко-обхватните скенери. Скоро отговорът стана ясен и на пилотите. От светлинна скорост изненадващо излязоха още два нови аркусиански разрушителя. Те незабавно се включиха в битката откривайки огън с плазмените си батареи по "Перперикон". Арвин погледна кръстосвача. Той все още се държеше, но две от батарейте му бяха взривени и от зейналите кратери извираха искрящи пламъци. По корпуса му околко оръжейните установки имаше още множество по-малки пламтящи пробойни. "Перперикон" може би имаше всички шансове да се справи с останалите три аркусиански кораба, но с пристигането на техните подкрепления съдбата на мисията се поставяше под въпрос.

Арвин погледна бързо към петте товарни кораба на флота. Те продължаваха да се реят безпомощно в пространството. Много скоро можеше да се наложи капитанът на "Перперикон" - Вице Адмирал Лао Ян да вземе тежкото решение и да нареди на екипажът

на кръстосвача да потегли с девета светлинна скорост право към контролираното от Земният Съюз пространство изоставяйки корабите, които беше дошъл да спаси. Нещата се влошиха още повече когато всеки един от новопристигналите разрушители изстреля по една малка ескадрила изстребителни. Новодошлите бяха общо двадесет на брой, точно колкото и свободните Ягуари. Само че аркусианските подкрепления налитаха със свежи сили и без никакви щети по изстребителите си, докато ягуарите вече изнемогваха понесли сериозни попадения.

–"Маверик" до всички! Атакуваме! – Пилотите се впуснаха без колебание в неравната битка. Те си даваха сметка за преимуществото на противника, но знаеха също, че само техните Ягуари стоят между аркусианците и "Перперикон". След секунди Арвин отново се озова сред огненото меле на битката. Той преследваше със зверско ускорение един от противниците докато след секунди други двама му се лепнаха и на свой ред започнаха да го преследват. Пред погледа му преминаваха отблясъците на плазмени снаряди и експлозиите на свалени изстребителни - най-често ягуари. Той усещаше как собственият му кораб понася все нови и нови попадения от намиращите се зад него противници. Знаеше, че няма да издържи още дълго по този начин. В кабината миришеше на пушек, той не изпускаше целта си и продължаваше да стреля при всяка удобна възможност.

Арвин беше от поколението израстнало с разказите за голямата война с аркусианците, но ето че сега се намираще в центъра на най-страховитата битка от десетилетия насам. Вероятно така се бяха чувствали и всички легендарни герои на времето.

Положението обаче изглеждаше отчайващо. След още пет минути, той осъзна че малката му ескадрила е загубила около една трета от числеността си. Свежите подкрепления на аркусианците не бяха загубили почти нищо. Изведнъж се появи лъч на надежда. Един от петте товарни кораба изведнъж сякаш оживя. Прозорците му светнаха и двигателите се включиха. Няколко аркусиански изстребителни се впуснаха към него, но не можаха да сторят нищо. Корабът незабавно включи двигателите си на максимално ускорение от девета светлинна и в миг потъна в безпределния космос. Това бе малка утеха. Поне един от корабите за които дойдоха се спаси. Само можеше да се надява че другите четири скоро ще го последват, тъй като нито ескадрилата, нито самият "Перперикон" щяха да издържат още дълго.

Докато си мислеше това, Арвин долови с периферното си зрение ярка експлозия идваща от кръстсвача. "О, не поредната плазмена батарея е избухнала!" помисли си той. Когато успя да зърне кораба по-добре установи, че новият голям пробив в корпуса не се намираще при оръжията. Снарядът бе проникнал в жилищната част и то точно там където се намираща кадетските квартири. "Габриела!" помисли си той докато за секунди успя да разгледа пораженията по кораба. Огнени езици се извиваха през отворената пробойна смесвайки се с кълба гъст черен дим. Тя може би се намираще някъде в този огнен ад.

Сега обаче не можеше да си позволи слабости! Арвин изпълни поредният сложен завои с високо G-пренатоварване. Единственият начин да я предпази беше като спечели тази битка колкото се може по-бързо.

Дойде още една добра новина. Втори кораб от отвлечените транспортери успя да включи мощностите си и да избяга по посока контролираното от хората пространство.

Оставаха още три. Но дали “Перперикон” щеше да издържи, както и все по-изтънчващата ескадрила от ягуари?

В този момент се случи нещо което за пореден път промени баланса на силите. Като сребърен дъжд, от “Перперикон” бяха изстреляни останалите блокирани над петдесет изстребителя. Те незабавно се включиха в битката и осигуриха огромно преимущество в полза на хората. Голяма част от аркусианските изстребители бяха унищожени за няколко минути, а останалите се оттеглиха и започнаха да кръжат в близост до разрушителите, така че да получават подкрепа от намиращите се на тях плазмени батареи. Ягуарите от своя страна преминаха в офанзива и започнаха да налитат и да обстрелват както аркусианските изстребители, така и разрушителите.

Това обаче беше малко тактическо преимущество. Перперикон понасяше все по-сериозни щети. Скоро целта “Чарли” беше окончателно унищожена, но оставаха още четири незасегнати аркусиански кораба. Арвин съзнаваше, че въпреки ягуарите, много възможно беше “Перперикон” да загуби битката. Единствената надежда сега се свеждаше до транспортните кораби. Още един успя да включи двигателите си и да избяга. След няколко минути и четвъртият го последва, а след това и петият. “Перперикон” бе изпълнил мисията си да спаси отвлечения конвой и сега оставаше само да се прибере безопасно до дома.

–“Перперикон” до всички единици! Незабавно се прибирайте, край! – Дойде и дългоочакваната заповед. Всички Ягуари се насочиха към докинг станциите за кацане. Никой не ги преследваше, тъй като от аркусианската ескадрила не бе останало почти нищо. Четирите разрушителя обаче продължаваха да стрелят, както и оръдията на “Перперикон”. Докато захождаше за кацане Арвин има възможността да разгледа добре корпуса на кръстосвача. Две огромни горящи пробойни зееха на мястото на взривените оръдейни установки. По-притеснителното беше, наличието на десетки други пробиви в корпуса на местата където се намираха жилищата на персонала включително и на кадетите. Най-скъпият човек на борда на този кораб за него бе Габриела, която със сигурност се намираше в кадетските квартири. Нямаше как да знае дали тя е добре или е пострадала. Тази неизвестност не му даваше покой и го държеше в напрежение дори сега когато непосредствената опасност от аркусианските изстребители бе преминала. Дойде и неговият ред и той насочи Ягуарът си към улеят за кацане. Премина през него за секунди, както бе правил хиляди пъти преди това, след което се озова в хангара. Веднага след спирането той видя черна пелена от дим, която покри люкът на кораба му. От двигателите излизаше пушек. Арвин бързо излезе от кабината и скочи на крилото, а от там и на пистата. Погледна изстребителя си отвън и направо не можа да повярва, че това нещо някак си е успяло да го върне невредим на борда на “Перперикон”. Толкова сериозни изглеждаха щетите от вражеският огън чиито следи личаха по корпуса.

На докинг станцията цареше хаос. Въздухът беше изпълнен с дим, който вентилационната инсталация едвам смогваше да отвежда. Нови и нови повредени Ягуари не спираха да кацат, някои от тях направо горящи. Към тях се спускаха аварийни екипи с пожарогасители и друга техника. Някои пилоти бяха пострадали и медицински екипи ги отнасяха на носилки.

Арвин свали шлемът си и го взе под ръка, след което тръгна към изхода на докинг

станцията. Битката бе приключила, неговата парньорка Златина също кацна невредима и сега в съзнанието му се въртеше само една мисъл - дали Габриела беше добре. Той продължаваше да върви напред и изведнъж през мъглявият въздух му се стори че вижда нейният силует подпрян на някакъв дървен съндък. Не – съзнанието му си играеше лоши шеги – помисли си той и забърза крачка. Когато намали дистанцията и пушекът пред очите му се разсея той вече съвсем ясно я виждаше. Тя седеше замислено върху съндъкът, заедно с Алекс – едно момче от нейната група. Двамата разговаряха, тя изглеждаше тъжна, но което беше по-важно нямаше никакви видими наранявания. Сърцето на Арвин заби учестено, той се приближи още повече и тогава тя вдигна глава, косата и се отметна назад, а красивите и очи срещнаха погледа му.

–Арвин! – Извика тя и скочи, след което се втурна към него. След секунда обхвана с ръце врата му, той я грабна и я завъртя два пъти във въздуха, тялото и беше леко като перце. След като краката ѝ отново докоснаха земята той я прегърна силно и я притисна към себе си сякаш се страхуваше, че нещо може да му я отнеме.

–Арвин...страхувах се, че може да те загубя...–Я чу да казва. Отпусна леко прегръдката си и я погледна в очите, от които се стичаха две сълзи.

–Няма страшно, сега вече всичко е наред – След тези думи той допря устните си до нейните и след миг двамата страстно се целунаха.

Поне за сега всичко наистина беше наред...